

SANATA GÖNÜL VERENLER

Prof. Dr. A. Sibel ERDAMAR

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Patoloji Ana Bilim Dalı

Dans etmeyi çok seviyor. Bir dönem katıldığı çok sesli koro çalışmalarında, soprano olduğunu öğreniyor. Fotoğraf etkinliklerini takip ederek, kendine fotoğraf çekmek için nedenler yaratıyor... Prof. Dr. Sibel Erdamar, yoğun yaşamında hobileri için zaman yaratıyor ve herkese şu tavsiyede bulunuyor: "Hayat geçip gidiyor. Emekli olduktan sonra bir boşluğa düşmüş gibi oluyoruz. Bunu çevremde hep görüyorum. Bu yüzden asıl yapmakta olduğumuz işin dışında bir şeylerle uğraşabilmek gerekir. Sadece iş insanı çok yıpratır. Ruhumuzu beslememiz gereken şeyler olmalı ki bu şeyler ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yaş ilerledikten sonra bazı şeyler öğrenilmiyor ama hatırlanabiliyor. O yüzden herkes bu tür hobiler için, dolayısıyla kendisi için zaman yaratabilmeli..."

ACME: Fotoğrafla tanışma hikayenizden biraz bahseder misiniz?

Prof. Dr. ERDAMAR: Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunuyum. TUS ile İstanbul'a geldim. İstanbul'a geldikten sonra bölümümüzde, şu anda ne yazık ki hayatta olmayan biyolog bir arkadaşım vardı. O'nun çektiği fotoğraflar çok hoşuma giderdi. O'nun sayesinde 1991-92 yıllarında İFSAK' la tanıştım ve hikayem bu şekilde başladı.

ACME: Aldığınız eğitimlerden biraz bahseder misiniz?

Prof. Dr. ERDAMAR: Bu işin tekniğini İFSAK'ta öğrendim. Siyah-beyaz fotoğrafı, fotoğraf banyosunu, portre fotoğrafları, yakın çekim tekniklerini hep orada öğrendim. Seminerler ve fotoğraf gezileri oluyordu, onlara katıldım. Yeni başladığım dönemde çok sıkı takip ediyordum eğitimleri. Çok değerleri hocalarımız vardı. Onların slaytları ve fotoğraf yorumlama günleri olurdu. O yorumlar gerçekten çok faydalı oldu diyebilirim. Kadraj nasıl olmalıydı, ışık ne açıdan gelmeliydi vs gibi, çekilmiş fotoğraf ve slaytlar üzerindeki hataları görürdük. Eleştiriler profesyonelce ve bilinçli olarak yapıldığı için daha çok akıl-

da kalıyor. Kendiniz uygulamaya geçtiğinizde çoğu şeyi daha kolay hatırlıyorsunuz. Benim işim de sürekli mikroskopik görüntülerle ilgili olduğu için ister istemez fotoğrafik hafızayı destekliyor.

ACME: Ne tür fotoğraflar çekiyorsunuz?

Prof. Dr. ERDAMAR: Daha çok ters ışık fotoğraflarını seviyorum. Günbatımında, şemsiye altında vs. değişik gölgelerin olduğu fotoğrafları

SANATA GÖNÜL VERENLER

çok seviyorum. Dağ silüetlerini çok seviyorum. 5 yaşında bir kızım var, son beş yıldır onun portre fotoğraflarını çekmeye çalışıyorum. Yeni bir yere gittiğim zaman değişik mekanları çekmeyi seviyorum. Malum bizim sık sık kongrelerimiz oluyor. O kongrelerde gittiğim yerlerde, değişik perspektiflerde fotoğraflar çekmeye çalışıyorum.

ACME: Fotoğraf ile ilgili etkinlikleri takip etme şansınız oluyor mu?

Prof.Dr. ERDAMAR: Her yıl Kasım ayında İFSAK tarafından düzenlenen fotoğrafçılık yarışmaları oluyor, birkaç defa o yarışmalara katıldım. Yine İFSAK, düzenli aralıklarla fotoğraf gezileri düzenler, fırsat buldukça o gezilere katıldım. Tabip Odası'nın 14 Mart'ta düzenlediği fotoğraf günleri oluyor, birkaç defa onlara katıldım. Bu tür değişik yerlerden duyduğum fotoğraf yarışmalarına elimden geldiğince katılmaya çalışıyorum. Çok büyük iddiam olmasa da, tamamen amatörce, zevk olsun diye duyduğum yarışmalara fotoğraf gönderiyorum. Fotoğrafları büyük paspartulara basmak hoşuma gidiyor. Geçen yıl National Geographic'in de bir yarışmasına fotoğraf yollamıştım. Bu tür yarışmaları seviyorum. Kendi kendimi teşvik ederek bu sa-yede fotoğrafa zaman ayırıyorum.

ACME: Kullandığınız maki-

neler hakkında bilgi verebilir misiniz?

Prof.Dr. ERDAMAR: Fotoğrafa ilk başladığım yıllarda bir Lubitel'im vardı. Antika değerinde çok güzel bir makinedir. Üstten bakarak fotoğraf çekersiniz. O makine ile siyah-beyaz çok fazla fotoğraf çekmişim. Lubitel'den sonra bulduğum bütün makinelerle fotoğraf çekmeye çalıştım. Amerika'ya gittiğim bir dönemde Japon bir arkadaşım bana Nikon'un bir makinesini hediye etmişti. O makine ile daha çok dia çekmişim ve dia çekmeyi daha çok sevdim. Bir de tabi işimiz gereği sunumlarımızda dia kullandığımız için, sunumların arasında güzel hoş dialar ekliyordum. Bu yüzden bir hayli dia arşivim oldu. O makineden sonra da dijital makinelere geçtim. Şimdi de bir Fuji FinePix S5000'im var. Çekimlerime o makine ile devam ediyorum.

ACME: Ülkemizden ve Dünyadan beğendiğiniz fotoğraf sanatçıları kimlerdir?

Prof.Dr. ERDAMAR: Dünyadan ne yazık ki takip edemediğim çok fazla fotoğrafçı yok. Ülkemizden de İzzet Keribar'ın fotoğraflarını çok beğenirim.

ACME: Sergi açmayı düşünüyor musunuz?

Prof.Dr. ERDAMAR: Kişisel bir sergim yok. Ancak fotomaton ve 14 Mart gibi organizasyonlarda başka fotoğrafçı arkadaşlarla birlikte, fotoğraflarım çeşitli yerlerde yer aldı. Tabi kişisel bir sergi açmak isterim. Açıkçası böyle bir hayalim de var. Ancak biraz zaman ayırmak gerekiyor. Bir tema belirleyip, o temaya uygun fotoğraflar çekmek gerekiyor. Yakın bir zamanda değil ama ilerleyen dönem için böyle bir şey yapmak isterim. Eskiden dia olarak çektiğim ve öylece kalmış olan fotoğrafları dijital ortama aktarmak benim için daha öncelikli bir istek. Sergi biraz daha sakin bir kafayla ve daha bol vakit ile ilerleyen dönemde gerçekleşebilecek bir uğraş benim için.

ACME: Dans tutkunuz hakkında bilgi verir misiniz? Ne tür dansları tercih ediyorsunuz ve bu konudaki eğitimleriniz nelerdir?

Prof.Dr. ERDAMAR: Dansa 1992-93 yılları gibi tango ile başladım. Dansın duayenlerinden biri olan Ümit İris'ten Arjantin tango dersleri aldım. Belirli aralıklarla derslere devam ettim. 1997 yılında 15 aylık bir süre için Amerika'ya

SANATA GÖNÜL VERENLER

gitmiştim. Gittiğim yerde Latin Amerikalı çok fazla arkadaşım vardı. O arkadaşlarımdan salsa öğrendim. Bir sene boyunca orada salsa yapmışım. 1998 yılında Türkiye'ye döndükten sonra Tanju Yıldırım'dan yine tango dersleri almaya devam ettim. 2003 yılında yeniden Amerika'ya gitme fırsatım oldu ve eski arkadaşlarımı buldum. O sayede salsaya devam ederek ilerlettim. İleri düzey dönmeleleri bile yapar hala gelmişim. Bir de o dönem değişik danslar (örneğin Country two step) öğrenme şansım da olmuştu ve bu fırsatı da değerlendirdim. Zaten dans etmeyi çok seviyorum. Latin dansları öncesinde de oryantal dans ediyordum. Bir şekilde dansın içinde olduğunuz zaman, zaten etkinliklerden haberdar oluyorsunuz. İzlemeyi de, dans etmeyi de çok seviyorum. Bu yüzden fırsat buldukça tango ve salsa gecelerine katılırdım. Eskiden çok severek ve isteyerek, epey de vakit ayırarak dansla ilgilenirdim. Kızım olduktan sonra yani son 5 senedir, ne yazık ki çok fazla vakit ayıramıyorum.

ACME: Başka sanat dalları ile uğraşiyor musunuz?

Prof.Dr. ERDAMAR: Resim yapmayı çok isterdim aslında. Bizim bölümde resim ile ilgilenen çok fazla arkadaşım var. Ama açıkçası benim o kadar vaktim olmuyor. Kızımla ilgilenmeye çalışıyorum, fırsat buldukça da fotoğ-

raf çekiyorum.

Bunun yanında müziği de çok severim. Özellikle şan eğitimi almayı istemişimdir. Okul yıllarımda İTÜ'nün çok merkezli, çok üniversiteli bir korosu vardı. Aynı TRT çok sesli müzik korosu gibi bir koroydu ve farklı üniversitelerden öğrenciler alıyorlardı.

TRT gençlik korosunun da seçmelerine katılmışım. Üniversitedeyken de Türk Sanat Müziği korosundaydım. Tabi Türk Sanat Müziği ve çok sesli koro gırtlığı birbirinden çok farklı olmasına rağmen yine de İTÜ'nün çok sesli müzik korosuna katılmışım. Yaklaşık bir sene koro çalışmalarına katıldım. Orada soprano olduğum ortaya çıktı ve hiç tahmin etmediğim seslere çıkabildiğimi fark ettim. Keşke devam edebilseydim ama çok devamını getiremedim sonra Amerika'ya gittim ve bu ilgim de yarım kaldı.

ACME: Bizim aracılığımızla hekimlerimize iletmek istedikleriniz?

Prof.Dr. ERDAMAR: Zaten genel olarak doktorların otomatikman bir hobisi oluyor. Eğitimlerimiz diğer fakültelelere göre daha ağır olduğu için mi bilmiyorum ama biraz kafamızı dağıtmamız için ister istemez çeşitli hobilere kayabiliyoruz. Daha dikkatli olmamız, kafamızı toplayabilmemiz gerekiyor ki daha iyi odaklanabilelim. Yalnız bunların desteklenmesi ve insanların hobilere daha fazla teşvik edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bence Tabip Odası'nın yaptığı gibi her fakülte çeşitli nedenler yaratarak bu tür hobileri teşvik amacıyla çeşitli yarışmalar, etkinlikler düzenlemeli. Bizler de belki o sayede, bunları bahane ederek daha fazla vakit ayırabiliriz. Çünkü hayat geçip gidiyor. Emekli olduktan sonra bir boşluğa düşmüş gibi oluyoruz. Bunu çevremde çok sık görüyorum. Bu yüzden, asıl yapmakta olduğumuz işin dışında bir şeylerle uğraşabilmek gerekir. Sadece iş, insanı çok yıpratır. Ruhumuzu beslememiz gereken şeyler olmalı ki bu şeyler ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yaş ilerledikten sonra bazı şeyler öğrenilmiyor ama hatırlanabiliyor. O yüzden herkes bu tür uğraşlar edinmeli ve hobiler için, dolayısıyla kendisi için zaman yaratabilmeli.